

koža, kato, kradā, obadz, pečatb, pāditi, vědro, vēverica, želādb, žolna i. t. d. — Naš rojak V. Oblak opisuje Lastovsko narečje (Der Dialect von Lastovo). Iz njegave razprave je razvidno,¹ da se meja med čakavskim in štokavskim narečjem ne dá natančno določiti, ker prehajajo osebnosti jednega glavnega narečja na meji med osebnosti drugega glavnega narečja. — J. Wilh. Schulte v Beuthnu v Gorenji Sileziji objavlja spis: „Ueber slawische Ortsnamen, welche aus einem Personennamen mit der Praep. u gebildet sind. — V kritičnem vestniku nahajamo med ocenami premnogih knjig tudi ocene Tertnikovega spisa o jeziku Prešernovem, Hubadovega novega izdanja Janežičevega slovensko-nemškega slovarja in Sketove slovsvene čitanke za 7. in 8. razred. Potekle so iz peresa g. V. Oblaka. Isti učenjak objavlja tudi (bolgarski) spis L. Miletiča in (hrvaški) spis dr. T. Maretiča o življenji in književnem delovanji Miklosičevem. Uničujejočo kritiko, katero sta izrekla Schuchardt in Jagić o Topolovškovi knjigi, omenil je „Zvon“ že zadnjič. V oddelku „Bibliographisches“ je zabeleženih silo knjig in brošur, tičočih se vseh strok slovanske filologije. V oddelku „Kleine Mittheilungen“ čitamo zanimljive manjše članke, n. pr. o imeni mesta Plovdiva (Philippopol). Končno objavlja izdajatelj Jagić materialije k zgodovini slovanske filologije in sicer pisma P. J. Safařika metropolitu Stankoviču in patrijarhu Rajačiču.

P.

Der Dialect von Lastovo se zove razprava g. dr. V. Oblaka, katero tudi omenja gorenje poročilo o Jagičevem »Archivu«. Pisatelj se je na svojem znanstvenem potovanju po južnih dalmatinskih otokih seznanil tudi s tem narečjem. Zanimljivo je posebno zato, ker ima sicer čakavsko lice, a vendar nekatere značilne štokavske posebnosti. Razprava je pregledno sestavljena, ker se pri vseh dialektičkih posebnostih in njih razlagi zlasti ozira na one, katere so važne za karakteristiko čakavskih in štokavskih narečij. Tako se pręcej vidi, v koliko je to narečje čakavsko in v čem se že približuje štokavskemu. Nasproti enakim hrvaškim razpravam M. Kušarja, Rožiča i. t. d. ni razprava samo dialektička statistika, nego različni pojavi se poskušajo tudi razložiti. Na konci so nekatere splošne opomnje o razmerji med čakavskimi in štokavskimi narečji, naperjene proti Miklosičevemu nauku o starem jezikovnem dualizmu srbohrvaškem. Dialektičkih mej ni, nego samo meje pojedinih jezikovnih posebnostij; zato tudi ni »čistih« narečij, v katerih ni nobene posebnosti sosednih govorov.

Župniški izpit iz leta 1750.¹) Matija Zupin in Anton Palcič sta leta 1755. delala izpit pri tržaškem konsistoriji. Sestaviti sta morala poleg drugega kratek govor o predmetu: »Videns Jesus civitatem flevit super illam.« Mesečnik tržaške škofije »Folium dioecesanum« iz leta 1869. str. 143. — 144. navaja iz govorniških načrtov nekoliko na ogled, da pokaže, kakšen je bil jezik prosilcev leta 1755. Prosilec Palcič je bil domá iz Sočerge. Pravopis je italijanski, pa nedosleden.

I. Videns Jesus civitatem flevit super illam.

De Christus Sju Boshj ie persou iskat inu isvelizat kar ie sjublenu bilu, na tem nei zuiblat, dokler nenit iesus quaerere et salvum quod perierat. Nei sparou terplenia, nei sparou muie, dopernasou je miracle, je hodi u is eniga mesta u to drugu, is ene desele u to drugo samu de bi dopernesen volo svoiga ozheta. Kadar pak je vidiu te ludi terdovratne, de neiso hodeli dopernest negoviga svetiga povejla, se ie sjiokou Ali od kod pride, o moi dobrutlivi Jesus, de danasgne dan ste vi tulikain jokou, dokler usi volno in s vesseion so vas u mestu preieli. Sdei sposnam od kod pride vassa

¹) Opozoril me je na to drobtinico g. dr. Tomasin, profesor na c. kr. državni gimnaziji.